

[Stensballe.]

Regeringens Side har man stærkt paataalt den. Man har hævdet, at de Institutioner, der fremkom med disse Betæneligheder, vilde beskytte sundhedsfarlige Boliger. En saadan Bøje forekommer mig ganske uberettiget. Det fremgaar tilstrækkelig tydeligt af det Indlæg, som disse Institutioner har sendt, at det, der udtrykkes Betænelighed ved, ikke bestaar i, at Myndighederne griber ind over for sundhedsfarlige Boliger — de kan jo allerede forbydes i Dag —, men deri, at Lovforslaget er affattet paa en saadan Maade, at det i stor Udstrækning kaster sundhedsmæssigt forsvarlige Ejendomme ud i en økonomisk Usikkerhed. I Tilfælde af Ekspropriation betaler man ganske vist Ejendommens Værdi, men Virkningen af Bestemmelserne i §§ 11—14 vil være, at Ejendommen forinden kan devaluere; og som Kredit- og Hypotekforeningerne gør opmærksom paa, vil § 14 alene ved sin Eksistens, altsaa inden nogen Beslutning i Henhold til Paragraffen er taget, kunne virke værdiforringende. I Henhold til § 14 underkaster man de bestaaende Bygninger en Bedømmelse, som ikke bygger paa noget fast Kriterium, men paa en Formodning om, hvorledes den kommende Udvikling vil forløbe, idet § 14 har en saadan Affattelse, at det sundhedsmæssige glider i Baggrunden, og det afgørende bliver et problematisk Skøn over, hvilke Former Byggeriet vil antage ud i Fremtiden i denne Ejendoms Omgivelser. Gennem § 14 kan Ejendomme gøres møre til en Ekspropriation, der ikke udbringer den fulde Erstatning, og gennem § 14 paaføres der i sig selv en Ejendom, som rammes deraf, en stor Værdiforringelse. Det betyder efter min Opfattelse, at man kommer i Strid med Grundlovens § 80 angaaende Ejendomsretten.

Jeg skal i Henhold til de Betragtninger, jeg her er fremkommet med, henstille, at Lovforslaget henvises til Behandling i et Udvalg.

Lisbet Hindsgaul: Som mit Partis ærede Ordfører i det andet høje Ting udtalte, er dette Lovforslag i ganske særlig Grad aktuelt i en Storby som København. Selvfølgelig er der ogsaa i andre Byer Bydele, der paa samme Maade som København bærer Vidnesbyrd om en usund og forældet Byggeskik, men det er og bliver dog København, som i særlig Grad vil være undergivet denne Lovs Bestemmelser.

Lovforslaget har givet Anledning til stærkt Røre, fordi man i den højtærede

Indenrigsministers hele Saneringsplan saa en Ekspropriationslov, der i sin Karakter gik langt videre, end de sanitære Forhold krævede, gribende ind i Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Mit Partis Udvalgsmedlemmer i det andet høje Ting har gjort et stort Arbejde for at faa denne Tendens ændret, netop i Forstaaelse af, at sanitære Fremskridt er paakrævet i endogsaa meget høj Grad. Med det Kendskab, jeg gennem mange Aars Arbejde har til den indre Bys Boligforhold, kan jeg fuldt ud støtte dette. Ser man paa Klerkegade-, Prinsensgade-, Adelgade- og Borgergadekvarteret, er der afgjort ingen Tvivl mulig. De Lejligheder, som Mennesker dør i mange Tilfælde bor i, er af en saadan Karakter, at vi, der dog lever under relativt gode Forhold i dette Land, ikke kan være det bekendt. Herom er der i mit Parti selvfølgelig fuld Enighed. Vi ønsker sammen med alle andre ansvarsbevidste Mennesker at skabe de bedst mulige Levevilkår ogsaa for denne Del af Befolkningen.

Nu vilde det være en stor Uretfærdighed at skære alle i disse Bydele over een Kam ved at sige, at det afgjort er en bestemt Type Mennesker, der søger hertil. Fler-tallet i den indre Bys Kvarterer er som de fleste Mennesker i dette Land flittige og hæderlige Borgere, der kan sammenlignes med alle andre, men det nytter paa den anden Side ikke at nægte, at man ogsaa finder mange brodne Kar her, Mennesker, der ikke alt for gerne viser sig i Dagen og Lyset. Jeg kunde i denne Forbindelse nævne mange Eksempler, der paa den grelleste Maade fortæller om moralsk defekte Mennesker, som finder sig til Rette netop i de snævre, tætbefolkede Beboelseskvarterer. Men naar man taler om alle disse Forhold, hvad enten det nu er Smugkroer, løssagtige Kvinders Fornedrelse eller elendige og usunde Boligforhold, maa man først og fremmest tænke paa de mange Børn, som lever dør, Børn, der maaske i hele deres Opvækst aldrig ser andet og derfor umærkeligt glider ind i dette Luftlag, ind i det samme Milieu. Der er derfor fra mit Partis Side ikke den ringeste Betænelighed ved at deltage i et Arbejde, der kan støtte og fremme den sanitære Side af denne Sag.

Vor absolutte Forstaaelse heraf er en Selvfølge, men paa den anden Side maa vi ogsaa kræve, at der ydes fuld Retfærdighed over for den Del af Befolkningen, som ved Saneringen ser sine økonomiske Forhold truet, og denne Retfærdighed finder vi ikke i det foreliggende Lovforslag. Det konser-